

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.605 van 4 juni 2012
in de zaak A. 204.116/XII-6892**

In zake: Hilde DE WIT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Zvonimir Miskovic
kantoor houdend te 3600 Genk
Residentie Brethof
Collegelaan 14 bus 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

XIOS HOGESCHOOL LIMBURG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Van Geeteruyen
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 maart 2012, strekt in de eerste plaats tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 23 september 2011 van de algemeen directeur van Xios Hogeschool Limburg om Hilde De Wit met ingang van 26 september 2011, tot en met 16 september 2012, toe te wijzen aan de centraal administratieve diensten, als benoemd lector.

Tevens wordt bij wege van voorlopige maatregel gevorderd dat aan Hilde De Wit een substantiële lesopdracht in de sociologie wordt verleend, al dan niet in combinatie met onderzoeksopdrachten.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 mei 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Devers, die loco advocaat Zvonimir Miskovic verschijnt voor verzoekster en advocaat Valéry Schalenbourg, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is een vast genoemd personeelslid van verwerende partij en tot voor kort lector sociologie bij het departement Sociaal-Agogisch Werk (SAW), met voor 90 % een lesopdracht sociologie en voor 10 % een opdracht inzake wetenschappelijk onderzoek.

Zoals de verwerende partij zelf schrijft (adm. doss., stuk 5, p. 5) is er in het departement sprake van een “aanslepende problematiek van afwezigheid van duidelijk leiderschap” en van “aanhoudende verdeeldheid binnen het team”.

3.2. In mei 2011 bezoekt een door VLOHRA, de Vlaamse Hogescholenraad, uitgestuurde visitatiecommissie het departement. De bevindingen van de commissie zijn niet gunstig. Onder meer gewaagt de voorzitter, op 25 mei 2011, tijdens zijn mondelinge rapportering aan het departement, van een “om te buigen cultuur van angst”.

Vóór die mondelinge rapportering heeft, in de loop van de namiddag, een contact plaats tussen verzoekster en de visitatiecommissie.

3.3 Blijkbaar nog dezelfde avond laat een collega van verzoekster aan een lid van de visitatiecommissie weten “dat zodra jullie vertrokken zijn, de rekening aan enkelen onder ons gepresenteerd is. De e-mails worden gescand en er wordt naarstig gezocht naar de informele informant” (adm. doss., stuk 4, bijlage VIII, 3).

3.4. Op 6 juni 2011 bespreekt de departementsraad SAW de mondelinge rapportering van de visitatiecommissie, onder meer “wat er is gebeurd voor en tijdens de visitatie (benadering van de commissie en de VLOHRA door personeelslid/leden)”. Genotuleerd wordt:

“Alle departementsleden vinden [...] dat er ingegrepen moet worden. Er moet nagegaan worden wat er concreet gebeurd is en hoe er actie ondernomen kan worden tegen die personen die manipuleren en ondermijnen. De ondernomen acties worden als zeer grensoverschrijdend ervaren en stellen ernstige problemen tussen de betrokken personeelslid(leden) en de rest van het team temeer nu samenwerking en vertrouwen noodzakelijk zijn.”

3.5. Met een brief van 8 juni 2011 vraagt verwerende partij aan VLOHRA om de identiteit van de contactnemer.

3.6. In zijn antwoord van 17 juni 2011 geeft VLOHRA die informatie niet.

3.7. Met een brief van 27 juni 2011 dringt verwerende partij bij VLOHRA op de mededeling van de identiteit aan.

3.8. Op 1 juli 2011 deelt het departementshoofd L. G. aan verzoekster mee dat vandaag de opdrachten voor het volgend academiejaar worden bekendgemaakt, maar dat “[n]a overleg met de directie, die de aangelegenheid omtrent de visitatie beheert, is besloten de opdrachten voor jou thans niet uit te reiken in afwachting van duidelijkheid vanuit Vlhora omtrent het verloop van de visitatie. Gebleken is dat jij contact hebt gehad met de commissie tijdens de procedure en dat door Vlhora dient bevestigd te worden op wiens initiatief dit contact is ontstaan. We verwachten de reactie van Vlohra zeker in de loop van volgende week, ook omtrent de contacten die voor en na de visitatie hebben plaatsgevonden. Van zodra hierover duidelijkheid ontstaat verneem je dit.”

3.9. Ook in zijn schrijven van 7 juli 2011 deelt VLOHRA nog altijd niet de gevraagde identiteit mee.

3.10. In een brief van 8 juli 2011 schrijft de raadsman van verwerende partij aan de raadsvrouw van verzoekster:

“Mijn cliënte is door VLOHRA op de hoogte gebracht van het feit dat een personeelslid toenadering heeft gezocht tot de leden van de visitatiecommissie. VLOHRA én de XIOS hogeschool tillen hier zwaar aan. Dienaangaande wordt onderzoek gevoerd naar de identiteit van het betrokken personeelslid.

In ieder geval erkent uw cliënte alvast dat zij contacten heeft gehad met de leden van de visitatiecommissie, buiten de vastgelegde overlegmomenten, hetgeen op zich problematisch is.

In de gegeven omstandigheden, waarbij er inderdaad aanwijzingen zijn dat uw cliënte contacten heeft gehad met leden van de visitatiecommissie, is de invulling van de opdracht van uw cliënte voor het komende academiejaar ‘on hold’ gezet. Niets meer, niets minder.”

3.11. Verzoekster doet op 13 september 2011 melding bij de Vlaamse ombudsman van wat laatstgenoemde omschrijft als “een onregelmatigheid bij Xios, dpt. SAW, dat nalaat om een probleem van inadequaat leidinggeven en grensoverschrijdend gedrag doortastend aan te pakken, waardoor er momenteel een cultuur van angst heerst bij het departement”.

3.12. Met een brief van 19 september 2011 deelt de ombudsman aan de algemeen directeur van verwerende partij mee dat een personeelslid een onregelmatigheid in de werking van de hogeschool heeft gemeld en dat de melding ontvankelijk is, zodat de betrokkene vanaf 12 september 2011 onder de bescherming van de Vlaamse ombudsman wordt geplaatst.

3.13. De algemeen directeur beslist op 23 september 2011 verzoekster als benoemd lector toe te wijzen aan de centrale algemene diensten, van 26 september 2011 tot en met 16 september 2012. Gemotiveerd wordt dat het ter uitvoering van de op 18 juli 2008 gesloten beheersovereenkomst tussen de Vlaamse regering en de hogeschool, noodzakelijk is gegevens te verzamelen over en onderzoek te verrichten naar studenten in de hogeschool behorende tot een kansengroep, dat er op de centrale administratieve diensten nood is aan deskundigheid daartoe en dat verzoekster in het verleden bewezen heeft ter zake deskundig te zijn. *In fine* wordt overwogen dat verwerende partij kennis heeft van de brief van 19 september 2011 van de Vlaamse ombudsdienst, maar dat de beslissing “geen ‘maatregel is tegen betrokkene’, laat staan een maatregel ten gevolge van de melding van een beweerde onregelmatigheid” en dat de toebedeelde opdracht “absoluut geen maatregel of verdoken sanctie uitmaakt”.

4. Na onderzoek formuleert de Vlaamse ombudsman op 12 december 2011 zes verzoeningsvoorstellen, waarvan het eerste inhoudt dat aan verzoekster een substantiële lesopdracht in de sociologie wordt verleend, al dan niet in combinatie met onderzoeksopdrachten.

In zijn rapport van 19 januari 2012 over de “Klokkenluiderszaak Xios” concludeert de Vlaamse ombudsman, onder meer op grond van “de analyse van de zoektocht naar de identiteit van de melder”, dat aan de 100 %-toewijzing van verzoekster aan de centrale administratieve diensten “een andere motivering ten grondslag ligt dan de motivering die te lezen valt in de aanhef van dat besluit”.

Het bestuurscollege van verwerende partij beslist op 7 februari 2012 dat de uitvoering van het op 17 januari 2012 goedgekeurde ontwikkelingstraject voor het departement SAW “een afdoende optreden inhoudt om een verzoening te bekomen met de standpunten van Mevrouw Hilde De Wit”.

Wat specifiek het verzoeningsvoorstel van de Vlaamse ombudsman betreft om de beslissing van 23 september 2011 te hervormen, wordt inzonderheid geantwoord dat het bestuurscollege niet kan ingaan op een voorstel tot verzoening van twee standpunten “terwijl [het bestuurscollege] het standpunt van de ene niet kent”. Toegevoegd wordt “dat de beslissing van 23 september 2011 compleet losstaat van de gemelde onregelmatigheid aangezien ze dateert van na de datum van de melding (12 september 2011). De Vlaamse ombudsman aanziet de beslissing van 23 september 2011 als een verdoken sanctie [...] terwijl zulks geenszins het geval is.”

Met een brief van 13 februari 2012 brengt de Vlaamse ombudsman verslag uit bij de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand. Hij bevestigt dat zijn onderzoek heeft uitgewezen “dat het om een verdoken tuchtstraf gaat” en dringt bij de minister aan op de spoedige mededeling van een standpunt over de aan verzoekster te geven opdracht.

De minister antwoordt op 28 februari 2012 dat er, voortgaande op het verslag van de Vlaamse ombudsman, sprake kan zijn van een verdoken sanctie en dat -ongeacht de autonomie van de hogeschool in personeelsaangelegenheden- moet worden getracht door middel van een verzoeningsgesprek te komen tot een oplossing die voor beide partijen bevredigend is.

Op 14 maart 2012 beslist de raad van bestuur van verwerende partij de ombudsman te vragen om onder zijn auspiciën een gesprek te organiseren conform de brief van de minister.

Door de Vlaamse ombudsdienst wordt vervolgens voorgesteld het verzoeningsgesprek op 27 maart 2012 te houden. Het gesprek heeft evenwel niet plaatsgehad.

IV. Vordering tot schorsing

A. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

B. Voorwaarde van een ernstig middel

Standpunt van de partijen

6. Verzoekster leidt een *eerste middel* af uit, onder meer “de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

In een *eerste onderdeel* wordt uiteengezet dat de bestreden beslissing “een tuchtsanctie is waarbij de motivering welke in het besluit wordt aangehaald strijdig is met de effectieve grondslagen en motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, te weten verzoekster *on hold* te zetten en haar haar lesopdracht te ontnemen hetgeen een eenzijdige ambtswijziging inhoudt met als enige bedoeling om de bestreden beslissing als een maatregel van inwendige orde te horen beschouwen daar waar het om een verdoken tuchtsanctie handelt gezien de elementen en bevindingen in het dossier”. Ter staving dat “verkeerde motieven worden aangehaald om een verdoken tuchtsanctie opzichtens verzoekster uit te spreken ten gevolge van de lastens haar geuite bemerkingen en opmerkingen” wordt in het middelonderdeel concreet verwezen naar een e-mail van 1 juli 2007 van L. G., naar een vergadering van de departementsraad SAW op 6 juni 2011, en naar een schrijven van 8 juli 2012 van de raadsman van verwerende partij.

7. Verwerende partij werpt, in antwoord hierop, in de eerste plaats tegen dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing in haar verzoekschrift betwist en daarmee meteen te kennen geeft dat de formele-motiveringsplicht niet geschonden is.

Voorts stelt verwerende partij vast dat verzoekster zich niet kan neerleggen bij de stelling van verwerende partij dat de bestreden beslissing “geen verdoken tucht -of andere maatregel inhoudt”: “Dit is uiteraard haar volste recht, maar betekent daarom nog niet een schending van hetzij de formele (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991), hetzij materiële (algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) motiveringsplicht”.

Beoordeling

8. Terecht merkt verwerende partij op dat het niet volstaat dat verzoekster meent dat er sprake is van een verdoken tuchtstraf opdat daarmee *ipso facto* zou zijn uitgewezen dat de materiële-motiveringsplicht geschonden is en dat de bestreden beslissing, in strijd met de uitgedrukte motieven, er in werkelijkheid toe strekt haar te straffen voor schuldig gedrag.

Integendeel komt het verzoekster toe voldoende elementen bij te brengen om geloofwaardig te maken dat verwerende partij haar leed heeft willen toevoegen vanwege haar schuld aan zekere tekortkomingen en dat dus aan de maatregel, ondanks de schijn van het tegendeel, toch een disciplinaire bedoeling ten grondslag ligt.

9. Op het eerste gezicht heeft verzoekster daaraan voldaan. Uit de hiervoor, *sub* 3, gerelateerde omstandigheden, waaronder inzonderheid de bespreking tijdens de departementsraad SAW van 6 juni 2011 (nr. 3.4.), de mededeling van 1 juli 2011 van het departementshoofd L. G. (nr. 3.8.) en de brief van 8 juli 2011 van de raadsman van verwerende partij (nr. 3.10), wordt in de actuele stand van de procedure afgeleid dat met redelijke zekerheid aan verwerende partij mag worden toegerekend dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld met een disciplinaire bedoeling.

10. Anders dan in de beslissing beweerd wordt, lijkt ze wél een verdoken sanctie uit te maken. Het eerste middel is in de besproken mate ernstig.

C. Voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

11. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een verdoken sanctie is, dat zij een ernstige en moeilijk te herstellen morele schade lijdt, dat zij niet alleen *on hold* is gesteld, maar ook als *persona non grata* wordt beschouwd “waardoor haar functioneren onmogelijk wordt gemaakt”, en dat verwerende partij wars is van elke mogelijke verzoening en van de door de Vlaamse ombudsman geformuleerde verzoeningsvoorstellen.

12. Verwerende partij begrijpt niet “hoe dit nadeel te verzoenen is met het feit dat verzoekster zes (!) maanden heeft gewacht om een schorsingsverzoek in te dienen”. Door zolang te wachten toont verzoekster aan “dat een annulatie van de bestreden beslissing haar voldoende genoegdoening kan geven”.

Bovendien meent verwerende partij dat het nadeel “geen enkel verband [houdt] met de bestreden beslissing maar wel met de problematiek die zich afspeelt rond haar klokkenluidersstatuut”. Het nadeel dat verwerende partij niet is ingegaan op het verzoeningsvoorstel van de Vlaamse ombudsman vloeit niet rechtstreeks voort uit de bestreden beslissing.

Beoordeling

13. De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster die aanvankelijk voor bijna 90 % een lesopdracht sociologie en 10 % wetenschappelijk onderzoek uitoefende, zich nu voor 100 % moet wijden aan een opdracht als onderzoeker bij de centrale administratieve diensten. Zoals de bespreking van het ernstig bevonden middel(onderdeel) vooralsnog uitwijst, gaat het in wezen om een tuchtsanctie voor een als ongepast beschouwd contact met de visitatiecommissie en met welke sanctie uitdrukking wordt gegeven aan het feit dat -zoals C. N., de

institutionele ombudspersoon bij verwerende partij, op 17 november 2011 tegenover de Vlaamse ombudsman verklaarde- verzoekster “*persona non grata*” geworden was bij SAW”.

De beslissing is, volgens de bevindingen van de Vlaamse ombudsman, ingebed in een “verstoorde en verbi[t]erde cultuur”, die blijkbaar bijzonder taai is, aangezien zowel de vertrouwenspersoon, als de institutionele ombudspersoon, als de preventieadviseur, als de vakbond er machteloos tegenover gebleken zijn. Ook de voorzitter van de visitatiecommissie heeft het -op 25 mei 2011- over een “om te buigen cultuur van angst”. Eerder echter dan die cultuur met succes aan te pakken, schiet, aldus de Vlaamse ombudsman, de leiding van verwerende partij op de boodschapper.

Die boodschapper, of alleszins één van de boodschappers, is verzoekster. Zij had een informeel gesprek met de visitatiecommissie. Zij bracht ook met haar melding van 13 september 2011 dat er op het departement een cultuur van angst en wantrouwen heerst, het onderzoek door de Vlaamse ombudsman op gang.

In deze concrete, zeer specifieke omstandigheden valt de Raad van State bij dat de bestreden beslissing, door verzoekster geen substantiële lesopdracht sociologie meer te verlenen, haar een moreel nadeel doet lijden dat zowel ernstig als moeilijk herstelbaar is.

14. Tevergeefs brengt verwerende partij daar tegen in dat het schorsingsverzoek pas na zes maanden is ingesteld.

Het is niet betwist dat bij de betekening van de bestreden beslissing geen gewag is gemaakt van de vermeldingen voorgeschreven door artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Die vermeldingen moeten er nochtans toe bijdragen dat de rechten van de verdediging van de bestuurde voor de Raad van State beter gewaarborgd zijn (*Parl.St.* Kamer 1992-1993, nr. 1159/2, 2, en nr. 1159/4, 2).

Aldus komt de tegenwerping van verwerende partij er op neer dat verzoekster de bescherming van de Raad van State zou hebben verbeurd, omdat zij, precies door het verzuim van verwerende partij om de voorgeschreven vermeldingen te verrichten, niet tijdig de weg er naartoe heeft gevonden. Dit geeft geen pas.

Overigens is het niet zo dat verzoekster alvorens de voorliggende vordering in te stellen eerst gedurende verschillende maanden de onderzoeksopdracht bij de centrale administratieve diensten zou hebben uitgevoerd. Zij is al die tijd wegens ziekte afwezig geweest.

15. Ook het verweer dat het nadeel niet rechtstreeks uit de bestreden beslissing voortvloeit, wordt niet gevolgd.

Verwerende partij lijkt ervan uit te gaan dat, eensdeels, de bestreden beslissing en, anderdeels, “de problematiek die zich afspeelt rond [verzoeksters] klokkenluidersstatuut” -namelijk de weigering van verwerende partij om in te gaan op het verzoeningsvoorstel van de Vlaamse ombudsman-, twee afzonderlijke en gescheiden zaken betreffen. De Raad van State ziet het anders.

De op het eerste gezicht als een verkapte tuchtstraf te kwalificeren beslissing van 23 september 2011 om verzoekster geen substantiële lesopdracht sociologie meer toe te vertrouwen, enerzijds, en de weigering van verwerende partij om tegemoet te komen aan het voorstel van de Vlaamse ombudsman die, net omdat hij zijnerzijds de beslissing van 23 september 2011 een verdoken sanctie achtte, vroeg verzoekster een substantiële lesopdracht in de sociologie te verlenen, anderzijds, lijken twee kanten van dezelfde medaille.

V. Vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel

Standpunt van de partijen

16. Volgens verzoekster volstaat een schorsing van de bestreden beslissing niet om haar belangen veilig te stellen. Zij vordert als voorlopige maatregel dat haar, “in navolging van het verzoeningsvoorstel van de Vlaamse

Ombudsman”, “een substantiële lesopdracht wordt verleend in de sociologie, al dan niet in combinatie met onderzoeksopdrachten”.

17. Verwerende partij brengt daartegen in, eensdeels, dat verzoekster zes maanden heeft gewacht vooraleer enige vordering in te stellen en, anderdeels, dat zij “er niet in slaagt om de ‘klokkenluiderszaak’ en de bestreden beslissing van elkaar te onderscheiden”.

Beoordeling

18. Het laat zich aanzien dat een loutere schorsing van de bestreden beslissing, die nog tot en met 16 september 2012 uitwerking heeft, in de feiten zonder enig gevolg zal blijven en dat de beslissing *de facto* geheel en al zal worden uitgevoerd, als de schorsing niet van een bijkomende maatregel vergezeld gaat. Gelet op de stugge houding die verwerende partij eerder aannam ten aanzien van de bemiddelingspogingen van de Vlaamse ombudsman, nadat ook hij tot de conclusie was gekomen dat de toewijzing van 23 september 2011 een verdoken sanctie is, lijkt te mogen worden verwacht dat verwerende partij zich na de hierna uit te spreken schorsing zal beperken tot een louter nietsdoen. Dit zou er op neerkomen dat verzoekster in de praktijk de verdoken tuchtstraf en het daarmee verbonden moeilijk te herstellen ernstig nadeel voort, tot het einde toe, dient te ondergaan.

In dit licht komt het raadzaam voor de vraag van verzoekster tot het opleggen van een voorlopige maatregel gedeeltelijk in te willigen, spijs het verweer in de nota, -dat zoals uit de vorenstaande nrs. 14 en 15 volgt- niet kan overtuigen.

Dienvolgens wordt aan de verwerende partij opgedragen om zich binnen tien kalenderdagen na de betekening van dit arrest opnieuw uit te spreken, minstens voorlopig tot aan het arrest ten gronde, over de opdracht van verzoekster voor het academiejaar 2011-2012. Gelet op het ernstig bevonden middelonderdeel zou verwerende partij daarbij niet opnieuw -bij wege van een verkapte tuchtsanctie omdat verzoekster met de visitatiecommissie contact heeft gehad- mogen weigeren om haar een substantiële lesopdracht sociologie te geven.

19. De Raad van State geeft er zich rekenschap van dat een nieuwe beslissing -eventueel slechts voorlopig tot aan de uitspraak over het annulatieberoep- waarbij verzoekster als voorheen een hoofdzakelijke lesopdracht sociologie toegewezen krijgt, mogelijk niet zonder storend effect zal blijven voor de studenten. Hij is niettemin van oordeel dat dit effect niet mag worden overdreven. Zoals uit het rapport van de Vlaamse ombudsman kan worden opgemaakt (p. 13), is precies in verband met een mogelijke terugkeer van verzoekster naar het departement SAW, en om in dat geval verwarring voor de studenten te vermijden, voort gebruik gemaakt van haar cursus en is er “geen andere leerstof” gedoceerd dan door haar zou zijn gedaan.

Ten andere heeft de Raad van State de stoornis in de continuïteit van de onderwijsverstrekking, en de mogelijke gevolgen ervan, uitdrukkelijk ter terechtzitting ter sprake gebracht en heeft verwerende partij er geen bijzondere argumenten op doen steunen tegen de inwilliging van de voorlopige maatregel.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 23 september 2011 van de algemeen directeur van Xios Hogeschool Limburg om Hilde De Wit met ingang van 26 september 2011, tot en met 16 september 2012, toe te wijzen aan de centraal administratieve diensten, als benoemd lector.

2. Aan de verwerende partij wordt opgedragen om zich binnen tien kalenderdagen na de betekening van dit arrest opnieuw uit te spreken over de opdracht van Hilde De Wit voor het academiejaar 2011-2012, minstens voorlopig tot aan de einduitspraak over het beroep ten gronde.

3. De vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel wordt voor het overige verworpen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 juni 2012,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust